

AUGUSZTUS:

Hardy Júlia

Aki nem panaszkodott

Augusztus 1.

Az idő Édesanyám haldoklásával „várandós“.

Augusztus 2.

Háborús gyerekként, egyetlen vágya volt csupán: megélni a 30. életévet.

Augusztus 3.

Lassan haldoklik, napról-napra veszünk el belőle valami fontosat... 90. születésnapja, mint végcél és hajótörés: képtelenek voltunk közösen megünnepelni...

Augusztus 4.

A test katasztrófája láttatja elvesző gazdagságunk: a szervek egymásra épülő harmóniáját, ahogy most felbomlik a Rend, mintha hegyomlások keletkeznének, és mi egy aládúcoló állvánnyal rohangálunk egyik pusztulástól a másikig, vagy csak csüggedten nézzük a földcsuszamlásokat azok partján...

Augusztus 5.

A bátyám szinte mindent másként lát anyánkkal kapcsolatban; a két segíteni akarás nem ér össze, mintha kioltanák egymást: lányaként, orvosként több a test; fiaként közös szelfik és lelőtt afrikai állatok vadásztrófeái hivatottak kitölteni a nemlét-űrt, mert találkozásnak, együttlétnek nincs esélye...

Augusztus 6.

Visszafelé születik meg a kezeink közt: csupa test, ödéma, vér, vizelet és széklet... ahogy elveszti a járnitudását, a beszélni tudását... fürdetem, „félre nézek“, „félre szagolok“, csinálom... szerencsére, Zsenya mellettem... együtt zuhan ránk a tehetetlen test... ez így már méltatlan.

Augusztus 7.

Minden nap kihullik a kezeink közül, bár még velünk van...ma már csak félrebeszél, felriad, visszasüpped, rebben, akár egy csecsemő.

Augusztus 8.

Augusztus 8-án 3 óra 20-kor meghalt az édesanyám... J-vel ijedten öleljük egymást, mint egy létra két szára, egymásnak támaszkodva.

Augusztus 9.

Nekem is fájni kezdett a vesém, és a szívelégtelenség jeleit keresem magamon... Az elbutulás érzése visszatérő téma; az együttérzésnek/megértésnek csak ez a testi útja lehetséges számomra most.

Augusztus 10.

Tavaly nyáron, a ladományi kertben ült, és elrévedt az alkonyatban, majd, mint akinek az élete múlik ezen, berohant, és megkérdezte: „de hát mi van a mi naprendszerünkön túl?!“

Augusztus 11.

A meghalástörténetek kizárólagosan a passió szerkezetében mondhatók el... az a felfoghatatlan minőségi ugrás, ami a lét és nemlét között van, mintha csak a történések lineáris elmondásával lehetne „belakni“, hogy talán, valamire mégis rájövünk, ha jól soroljuk fel: hol dőlt el, hogy indult el a lejtőn, honnan nem lehetett volna már visszafordulni, ki segített, mi segített, hogy aztán egy halottunk lett egy élőnk helyett...14 stáció, vízajtóval, trombózással, vagy utazással, távolléttel, vele levéssel, tehetetlenül...

Augusztus 12.

Mikor még egyedül lakott, és többször elesett, kissé felcsattanva kérdeztem: „hogya szoktál elesni?“- mosolyogva válaszolt: „még csak kétszer estem el, nincs kiforrott technikám...“

Augusztus 13.

Ránk szakadt a saját halálunk, mint feladvány: összeesve az utcán, amikor nem lehet elbúcsúzni, befejezni, lekerekíteni egy életet, vagy szétesni az Alzheimer-kórban, rákban és a szervek csendes lázadásában végig élni saját felbomlásunkat, lehetőleg, nem egyedül...

Augusztus 14.

Tiszteletreméltó belorusz Anyám egy fél éve árulta el, hogy kamaszként súlyos csínyeket követtek el – háború és az evakuálás közepette... elsodródva a szüleitől mégsem elkallódva, se ő, se a nővére: 12-13 éves gyerekek a hömpölygő embertömegben... ahol olykor mínusz 30-40 fokban az útonállók levétköztették áldozataikat, hogy meleg ruhához juthassanak... tifusz, tetvek, egy kaotikus, alulszervezett háborúban álló hátorszáiban, Kazahsztánban.

Augusztus 15.

Felső iskolásként, mint az osztály legjobb kémikusa, feldühödött a rossz kémiatanárra, és megszervezte, hogy a gyerekek háttal ülve fogadják a belépő rossz tanárt...majdnem kicsapták.

Augusztus 16.

Ladományban egymásra kopírozódik a jelen és a tavalyi nyár hat hete, amikor minden nap lesétáltunk vele a tóra a kutyákkal... csillapíthatatlan segíteni akarása a gyümölcspecuolásban teljesedett ki; soha ennyi lekvárt nem főztem még.

Augusztus 17.

Egyszer dicsérte a gyerekeimet, milyen jól sikerültek, aztán az anyaságomat...nem voltak nekünk erre igazán szavaink, mert a csodálat műfaja mindkettőnket nagyon magányossá tett...így elütöttem egy odavetett, szerénykedő megjegyzéssel: „nem csináltam semmi különöset, csak figyeltünk rájuk“... „Figyeltetek?! Hát, én nem tudtam, hogy az fontos...“

Augusztus 18.

Négy éve, sűrű egymásutánban meghalt tizenkét közeli barátja, ismerőse: a legjobb magyarországi és moszkvai barátjáné, akikkel napi telefonkapcsolatban volt, közvetlen kolléganője és a szomszéd is. Akkor feladta, és elindult lefelé az Alzheimer-csúszdán...

Augusztus 19.

Pihék az arcán, csupa pihe, puha, meleg; mint egy „előszoba“, „tornác“, „aura“ – csak ezen keresztül lehetett elérni; ott már ő volt, kiterjesztett bőrfelület, illat, érintés... lefegyverezte az esetleges rossz szándékkal közelítőt, ha volt olyan...

Augusztus 20.

„Csoda-nagymama“ lett, aki süttött-főzött az unokáknak, noha gyerekkorunkban a főzés nem volt nála központi téma – vigyázónők vitték a mindennapokat; viszont a vendégségekben az orosz konyha csúcsteljesítményei, soha, semmi malőr... saláták kavalkádja, hering és kaviár, sülték, a sivár szovjet hétköznapokat áthangoló, felülíró pirogok/piraskik... a teljesség, áradó gazdagsága és az életöröm mimézise, demokratikus, mindenkit befogadó ideológiai tűzszünet.

Augusztus 21.

Szabadnak hagyott, vagy elhanyagolt; nem rám figyelt; a sértettségem pszichiáterré alakított, meg valószínűleg nehéz emberré... Próbálok megfejteni őt/magamat...

Augusztus 22.

Szégyen, sok-sok szégyen, meg nem felelés, elégtelenség ezen a ponton... a praktikus teendők sem fedik el; a magát autistának mondó sírkövesnő, a kiválogatott fényképek, a felhívott barátok, akik nagy többségét még mindig „nénizem“, „bácsizom“... elmaradt a valóság szinkronizálása... mintha aranyat mosnék, keresem az idő- és tárgytörmelékben...

Augusztus 23.

Nem lehet egyszerre kutatni egy hosszan bezárt ajtó rejtélyeit és átérezni a veszteséget... a fénykép-albumokat, iratokat nézve, kaptam valamit, ami el volt rejtve... Esély a megértésre, de már egyedül... A harag legalább valóságos, a fájdalom, mintha beszakadna alattam a föld...

Augusztus 24.

A mindig elfoglalt Anyám, a betegségében elérhető lett... Ő is hozzá lassult a világhoz: csodálta a felhőket, az eget, a Holdnak becéző gyerekverset mondott... amikor már eltűnt a valamivé válás élethosszig tartó ambíciója, mintha felénk fordult volna és örült... szoktuk az ismeretlen elégedettséget...

Augusztus 25.

A szívelégtelenség a fölös vért ödéma formájában helyezte el itt-ott a testében: a tüdejében, a lábszáraiban, a hasában, végül a karjaiban...

Leghasznosabbnak akkor éreztem magam, mikor ki tudtam masszírozni a végtagjaiból a pangó folyadékot, mert testközelben osztoztam a bajában, nem a „túlparton“ volt... A többit a vízajtók végezték el egykedvűen...

Augusztus 26.

Nem volt jó úszó már fénykorában sem: a kutya-úszás és a tengerész úszás elegyével szelte a vizet... Tavaly vált világossá, mekkora Ellenség ragadta el tőlünk, amikor a szálkai tóban úszás helyett baltaként süllyedt el, meg se próbált fennmaradni a vizen; egy újszülött kiszolgáltatottságával hagyatkozott a Sorsra, vagyis rám. Tapintatból nem beszéltünk erről, csak megtörtént velünk...

Augusztus 27.

A családunk nem nagyon tudott mit kezdeni az elesettségével; erre nem voltunk kalibrálva, aztán mégis ebben éltünk...

Augusztus 28.

János evangéliumát olvastuk barátokkal... Lázár feltámasztása, a visszanyert élet, ami Jézus elítélésének és halálának a közvetlen kiváltója lehetett...utána viaszgyertyák és a Valam-i szerzetesek feltámadási liturgiája... Uram, hengeresd el a követ a szívemről!

Augusztus 29.

...Megvizsgálták, jelentést írtak róla, elszállították, megmosdatták, felöltöztették, elégették, iktatták, urnába helyezték, zenéssel kísérték, megsiratták, nevét hibásan mondva szépen elbúcsúztatták, üvegkoporsóban kocsira tették, kísérték, virágokkal együtt földbe ásták, toron emlegették... Mama! hol vagy?!

Augusztus 30.

Úgy gondolta, azért kellett ilyen soká élnie, hogy 38 éves anyja és kicsivel idősebb apja korai halálát kárpótolja valami kiegyenlítő folyamatban.

Augusztus 31.

Tőled tanultunk szeretni....